

KÖZÉPFÖLDE UTOLSÓ LAKÓJA

[nemzetközi válogatás]

Aix-en-Provence, 2019

Fotó: Josh Dolgin (Socalled)

Christopher az apja írásainak gondozója maradt, miután 1979-ben az oxfordi Bodleian könyvtárba helyezték őket. Felügyelte más kutatók hozzáférését, akiknek a munkáit a közzététel előtt alaposan elolvasta, és fax-üzeneteiben részletes megjegyzéseket fűzött hozzájuk, amik gyakran csipősek és viccesek, de mindig szigorúan udvariasak voltak. Nem használt számítógépet, és megfogadta, hogy addig nem ír e-mailt, ameddig illegális nem lesz az e-mail-nemírás. [...] Rengeteget olvasott, többnyire klasszikusokat, például Walter Scottot; hosszú és gyönyörűen kidolgozott leveleket írt; élvezte a helyi bort, a finom ételeket és az eszmecsereket Nagy-Britanniából rendszeresen érkező látogatóival. Félelmetes humora volt és tehetségesen parodizálta mások furcsaságait.

John Garth: Christopher Tolkien obituary [részlet]

Fordította: Kaszab Zsuzsanna (Melian)

Forrás: www.theguardian.com/books/2020/jan/20/christopher-tolkien-obituary

Két megemlékezés is olvasható a *Mythlore: A Journal of J.R.R. Tolkien, C.S. Lewis, Charles Williams, and Mythopoeic Literature* 2020 tavaszi számában (Vol. 38: No. 2., Article 8. & 9.): John D. Rateliff írásából például megtudhatjuk, hogy Christopher Tolkien édesapjától a sok doboznyi kiadatlan írás, azok publikálásának vagy megsemmisítésének joga mellett a nyakkendőit is megörökölte.

Számomra Christopher Tolkien – túl azon az óriási munkán, amellyel gazdagította és védte apja hagyatékát – az az ember volt, akivel nagy örömmre együtt dolgozhattam *A szilmarilok* illusztrált kiadásán. Mindig szeretettel fogok visszaemlékezni a képek lényegét illető kedves, de határozott útmutatására, faxon bonyolított termékeny vitáinkra a képek témájáról és értelmezésükről. Nem ez a szokásos eljárás, hiszen általában a kiadó közvetít szerző és illusztrátor között, de az adott esetben ez tűnt jobbnak, és mindig örömmel fogok emlékezni arra, milyen jó kapcsolatot tudtunk kialakítani egy ilyen fontos munkában. Nagyon fog hiányozni.

Írta: Ted Nasmith, illusztrátor. Fordította: Orthmayr Flóra (Metaflora)

Forrás: www.tolkiengesellschaft.de/32764/christopher-tolkien-the-last-goodbye-en

Christopher Tolkien minden bizonnyal a legtájékozottabb, legérdekesebb és legokosabb ember volt, akivel valaha találkoztam és leveleztem, és biztos, hogy ezzel sokan mások is így vannak. Egy „levél Christophertől” mindig a várakozás és az öröm különleges alkalmát jelentette. Természetesen soha nem lehettem egyenrangú levelezőtársa, közel sem; de nála ez nem számított: ő őszintén foglalkozott a gondolataimmal, kérdéseimmel és aggodalmaimmal, hiszen oly sok közös célon és gondon osztoztunk. Hihetetlenül nagylelkű volt az idejével és a segítőkészségével, valamint (amikor szükségem volt rá) teljes mértékben számíthattam a támogatására és az együttérzésére. Az életem szinte teljesen más lenne – és lett volna –, ha nem lett volna ő, az ő munkája és barátsága.

Idézek az egyik utolsó levélből, amelyet Christophertől kaptam: „Leginkább »irodalmi régésznek« nevezném magam. Soha nem voltam több, mint felfedező – és értelmezője annak, amit felfedeztem. Hajlamos vagyok azt gondolni, hogy a legfontosabb, alapvető célom az volt, hogy bemutassam az első kor elbeszéléseinek teljességét és gazdagságát, és megmutassam, mennyire nélkülözhetetlen része *A szilmarilok* a Mítoszoknak. »Az Ékkövek és a Gyűrűk hosszú elbeszélése« – mondta apám; »elhatároztam, hogy egyetlen történetként kezelem őket, bárhogy is lesznek kiadva.«”

Sokan idézték Christopher szavait: „Bármilyen furcsán hangzik, én abban a világban nőttem fel, amit ő teremtett. Számomra *A szilmarilok* városai valóságosabbak, mint Babilon.” Ebben nincs semmi túlzás: ez pontosan így igaz. Gondoljunk erre, és ennek tudatában gyászoljuk meg Középfölde utolsó lakójának eltávozását.

Írta: Carl F. Hostetter, a *Vinyar Tengwar* szerkesztője

Fordította: Kaszab Zsuzsanna (Melian)

Forrás: www.facebook.com/ChristopherJohnReuelTolkien/posts/1353865578140803

Eljött a távozás órája, embernek fia,
emlékeiddel távozik az utolsó bárd emléke is.
Te még hallottad őt Bilbo kalandjait mesélni,
és a háború közben olvastad leveleit,
amelyek Frodó és Samu útjáról meséltek.
Eljött az idő, látni Mandos Csarnokait,
eljött az idő, látni Námo arcát,
de ne aggódj, mert ajándékok tovább visz majd
oda, ahol Ilúvatar lakozik.

Feledésbe merülnek a balladák, a történetek, a versek
arról a tündöklő világról, amelyet fáradozásaid nyomán
felfedezhettünk.

Ragyogjon fényed az Éjszaka Falain túl is.
Namárië.

Írta: John Carrillo Díaz (Tuor). Fordította: Kálmán Dániel (Ben)

Forrás: www.facebook.com/tolkiencolombia/posts/2670773843009597

ORTHEL - TOLKIEN LIVE

